

Nikolaj Viktorovič Starikov, *1970, je autorem řady knih věnovaných historii, politice a geopolitice, mezinárodním vztahům. Jejich atraktivně střížené názvy výstižně prozrazují nastolenou tematiku: „Chaos a revoluce - zbraně dolaru“, „Od děkabristů po teroristy“, „Krise: Jak se to dělá“, „1917. Hádanka ruské revoluce“, „Válka. Cizíma rukama“, „Moc“, „Stalin. Zavzpomínejme si“, „Cacher la ropa“, „Znarodnění rublu“, „Nenávist. Kronika rusofobie“. Čtivost a přitažlivost autorova stylu proměňuje zdánlivě nudná a vzdálená,

až cizí témata v detektivní příběhy s přímým dopadem na Evropu i na naše území.

Vedle autorské činnosti se Nikolaj Viktorovič angažuje politicky. Je spoluzakladatelem občanského hnutí Odbory občanů Ruska, později zakládá politickou stranu Veliká Vlast. Jeho autorská i politická hvězdy stále stoupají. Pořádá charitativní sbírky na pomoc Donbasu, je častým hostem nejsledovanějších televizních politických debat.

Český čtenář Starikovových děl nemusí být nutně rusofilem. Naopak, jeho knihy záživným a působivým způsobem seznamují našince s ruským většinovým, u nás dosud málo známým, pohledem na populární témata. Je věcí každého čtenáře nakolik vyrovnaný názor si buduje.

Od autora

Věnováno všem padlým za Rusko.

Tato kniha není o Velké vlastenecké válce.

Tato kniha není o druhé světové válce.

Nenajdete zde přesná data o počtech tanků, zbraní a letadel v nepřátelských armádách.

Nebudeme zde rozebírat detaily operací a námořních, leteckých, či pozemních bitev.

Tato kniha není biografií Adolfa Hitlera, ani důkladným studiem historie NSDAP.

Nebudeme se nořit do temné džungle nacistické ideologie a pečlivě počítat nesčetné oběti fašistických bestíí.

Tato kniha je o něčem jiném.

Pojednává o těch, kteří tuto hroznou válku umožnili.

Ukazuje na ty, kteří dali Hitlerovi a jeho straně peníze.

Hovoří o těch, kteří jim pomohli dostat se k moci.

Je o těch, kdo jim poskytl zbraně, nová území a víru ve vlastní moc. O těch, kteří mají všechny důvody sedět na lavici obviněných a sdílet s vůdci fašistického Německa odpovědnost za jejich bezprecedentní zločiny.

Tato kniha vám povypráví o skutečných tvůrcích a podněcovatelích nejhorší války v lidských dějinách.

Tato válka ukončí všechny války. A ta další také.

George Lloyd George,
předseda vlády Velké Británie

Studiem dějin válek jsem strávil spoustu času a pokaždé jsem viděl jedno a totéž: Současníci si představovali válku někdy v nejisté budoucnosti, zatímco válka už byla za dveřmi.

Carl von Clausewitz

Za léta, která uplynula od konce druhé světové války, o ní bylo sepsáno neuvěřitelné množství knih. Mohlo by se zdát, že v tomto nejkrvavějším konfliktu lidských dějin nenajdete nezmapovaný kousíček. Jenže ve skutečnosti je to naopak. Historici pečlivě přepočítali počty tanků, zbraní, vojáků a letadel nepřátelských stran, ale odpovědět na ty nejjednodušší otázky nedokázali. A nepohodlné otázky se vynořují při čtení knih věnovaných tomuto období historie jedna za druhou. Stačí se zamyslet nad nejotřepanějšími výklady, kterými nás velevážená vědecká obec a publicisté zásobují a jejichž nesoulad se stává zřejmý.

Na jedné stránce takových studií čtete, že Adolf Hitler snil o dobytí celého světa, a na další se s překvapením dovídáte, že Německo nebylo na válku rozpoutanou v září 1939 vůbec připraveno. Že prý nacisté chtěli jen zaútočit na Polsko a spoléhali se, že Británie a Francie se nezastanou spojeneckých Poláků. Takže proto Hitlerovci nebyli připraveni na tak velkou válku. Podle historiků se už po třech týdnech prvních bojů Třetí říše začalo německému Wehrmachtu nedostávat leteckých bomb a po porážce

Francie, na což stačilo pouhých šest týdnů, byla německá armáda na štíru se střelivem vůbec.¹

Tak moment, takto se vedou přípravy k dobytí světa? Na obsazení naší planety vojenskou silou zjevně nepostačí disponovat municí na pouhé dva a půl měsíce bojů. Na naší modré planetě je přeci jen spousta místa. A tento prostor, jak je známo, netoleruje prázdnotu. Chcete-li nastolit na nějakém území svou vládu, budete muset začít eliminací té stávající. Které země v té době platily za velmoci? Polsko, na které byl Hitler připraven, mezi ně nepatřilo. Hlavními hráči na politické mapě té doby byly Anglie, Francie a Spojené státy. A právě na válku se jmenovanými velmocemi nacistické Německo připraveno nebylo...

Pro výsadek v Anglii nebo na dobytí Spojených států za oceánem je zapotřebí mocné loďstvo. To Hitler opravdu stavěl. Ale jeho velký námořní program měl být realizován až v polovině roku 1944². Navíc, Hitler před svou námořní elitou opakovaně pronesl, že válka s Anglií nezačne dříve, než v uvedené dobu.³

Proč se Německo uvrtalo do války už v roce 1939, čtyři roky před plánovaným datem ukončení příprav na válku? Co za zvláštní způsob dobývání světa si to führer Německé říše zvolil? Vždyť rozpoutání války před dokončením příprav na ni je zaručený způsob, jak tu válku prohrát. Tak proč Hitler udělal právě tuto chybu? Proč začal válčit, když na to nebyl připraven?

Jenže dva roky na to Adolf Hitler udělal ještě větší hloupost – napadl Sovětský svaz. Právě 22. června 1941 začalo odpočítávání posledních dnů Třetí říše. Navzdory všem fenomenálním počátečním úspěchům ve válce se SSSR bylo Německo nezvratně na cestě k porážce, když začalo bojovat na dvou frontách. Souběžná válka na Západě a na Východě znamenala podle mínění historiků a vojenských odborníků nevyhnutelný kolaps německé vojenské moci. Cožpak to Adolf Hitler nevěděl?

Věděl to. Ve své knize „Hovoří Hitler“ Herman Rauschning uvádí führerovy názory na nejrůznější témata, včetně jeho vojenských plánů. Je pozoruhodné že na otázku co se stane, kdyby

¹ A. Taylor. Druhá světová válka // Druhá světová válka: Dva pohledy. M., 1995, str. 420.

² H. A. Jacobsen, 1939-1945. Druhá světová válka: Dva pohledy. M., 1995, str. 17.

³ W. Churchill. Druhá světová válka. M., 1991, sv. 1, str. 73.

se Anglie a Francie spojily s Ruskem, Hitler dává jednoznačnou a lakonickou odpověď: „To by byl můj konec.“ Ovšem výmluvný führer tamtéž dodává: „Ale to se nikdy nestane. Jinak bych byl jenom ztroskotancem, který marně zabírá tuto kancelář.“¹

Dne 23. listopadu 1939 Hitler promlouvá na setkání nejvyššího velení Wehrmachtu. Popisuje plány, dělá závěry. A opět promlouvá na své oblíbené téma – první světová válka a význam neexistence druhé fronty: „V roce 1914 válka začala hned na několika frontách. Problémy nevyřešila. Dnes píšeme druhé dějství stejného dramatu. Poprvé za 67 let můžeme konstatovat: My bojovat na dvou frontách muset nebudeme! Nastalo to, co jsme si přáli od roku 1870 (od francouzsko-pruské války – pozn. N.S.) a považovali jsme to za nemožné. Poprvé v historii musíme bojovat pouze na jedné frontě, nikdo jiný nás teď neomezuje. Stav, v jakém se nalzáme dnes, jsme až dosud považovali za nedosažitelný.“²

A k čemu ve skutečnosti došlo? Stala se neuvěřitelná věc – führer si sám komplikuje situaci: během války s Anglií napadá SSSR! Takže Adolf Hitler, který sám dokonale chápe, že neexistence druhé fronty je pro Německo životně důležitá, protože takovou válku vyhrát není možné, nakonec k západní frontě vlastnoručně přidává ještě frontu východní.

Jakpak nám historici vysvětlují tak nelogický akt německého vůdce? Hitler se rozhodl zničit posledního potenciálního kontinentálního spojence Britů.

Přemýšlejte o těchto slovech. Podívejte se na mapu. Zopakujte si dějiny.

Hitler, aby dosáhl úplné porážky Anglie, napadne SSSR!

Pokud současné USA znervózňuje Irák, tak Američané zaútočí na Irák, nikoliv na Pákistán. A zcela nepravděpodobně by Yankeeové eliminovali hrozbu, která jim hrozí z Teheránu, například válkou s Pekingem. Když jedna velmoc představuje hrozbu pro druhou, potom se obvykle útočí na „zdroj neklidu“. Existují výjimky z tohoto pravidla? Ale ano. V takových případech se útočí na nejbližší partnery konkurenční mocnosti, bez nichž protivník již nemůže nadále představovat hrozbu. Ale čím pomáhal Sovětský svaz Spojenému království v roce 1941? Posílal mu zbraně,

¹ H. Rauschnig. Mluvil jsem s Hitlerem. M., 1993, str. 100.

² A. Taylor. Druhá světová válka: Dva pohledy, str. 105.

munici, potraviny nebo suroviny? Nic z toho. Pokud se z Moskvy do Londýna něco posílalo, pak to byly jen vznesené komunistické pozdravy do sovětského velvyslanectví. Sovětský svaz nebyl spojencem Spojeného království, neměl s ním žádné smlouvy. SSSR neposkytoval Britům ani žádné zbraně, ani své území pro umístění nějakých vojenských základen. A naopak, v době, kdy Německo už bojovalo v Evropě, Sovětský svaz odpovědně dodržoval uzavřené obchodní dohody s Berlínem a dodával pro Německo životně důležitou ropu, pšenici a řadu dalších strategických surovin. Ně-

Adolf Hitler sice považoval válčení na dvou frontách pro Německo za sebevražedné, ale z nějakého důvodu se rozhodl SSSR přepadnout.

mecko se ve válečném stavu s Angličany potýkalo s námořní bloádou, která bránila nákupu a dovozu surovin nezbytných pro vojenskou výrobu. Za této situace byly dobré vztahy s Ruskem pro Německo rozhodující. Sovětský svaz nakupoval na světovém trhu suroviny potřebné pro Německo a po svém území je bezpečně transportoval až na jeho hranice.¹ Tyto suroviny nemohly poslat ke dnu ani britské ponorky, ani bomby z letadel. Co z toho vyplývá? To je snad jasné. **Neexistuje vůbec žádný důvod napadat jinou velmoc, se kterou máte uzavřenou smlouvu o nenapadení, která dodává suroviny vám a soupeře nezasobuje!** Proč byste si zvětšovali počet nepřátel a ochuzovali se, když ne o spojence, potom alespoň o spolehlivé dodavatele dodržující vlastní neutralitu?

¹ Například 100% dodávek přírodního kaučuku přicházelo do Říše přes SSSR. Stejnou cestou byly přiváženy i další materiály, které Německo samo pořídit na světových trzích nemohlo.

Historici se nás snaží trumfnout výklady, podle kterých měl Hitler doufat, že se mu po porážce SSSR podaří přesvědčit Brity k uzavření míru. Ale nezlobte se na mne, copak nejkratší cesta z Evropy do Londýna vede přes Moskvu? Jistě že ne. Z okupované Francie se stačí dostat přes La Manche. Nač se vrhat do rozsáhlých ruských rovin, máte-li britské území na dohled? To je absurdní! O jakých Hitlerových nadějích nám to historici hovoří?

Nekompetentnost podobných konstrukcí je dnes zřejmá na první pohled. Ale stejně patrná byla i v předvečer útoku na Sovětský svaz. Například ministru zahraničních věcí fašistické Itálie, hraběti Galeazzu Cianovi. Nebyl to řadový ministr italské vlády – byl ženat s Mussoliniho dcerou, takže byl, abych tak řekl, „rodinnou přízní“. Itálie nezůstane v nadcházejícím konfliktu pouhým pozorovatelem, a vyhlásí nám válku hned po Němcích. Podívejme se, co si Ciano zapisuje do svého deníku 21. června 1941:

„Z četných příznaků je zřejmé, že počátek operace proti Rusku je už velmi blízko. Myšlenka války proti Rusku je sama o sobě velmi populární, protože porážka bolševismu by se měla stát jedním z nejdůležitějších dat v dějinách lidské civilizace. Ale sama tato válka se mi nelíbí, protože nemá žádný rozumný a přesvědčivý důvod. Obvyklá interpretace této války spočívá v tom, že má být vedena pro nemožnost jiných řešení, má to být pokus najít cestu ven z nepříznivé situace, která vznikla navzdory očekávání.“¹

A takových důkazů se dá nalézt hodně. Je to vlastně legrační: Modernímu člověku je naprosto jasné a pochopitelné, proč Hitler napadl naši zemi. Zeptejte se, koho chcete, zeptejte se sami sebe a vždy uslyšíte stejnou verzi vysvětlení Hitlerovy agrese. Proč je to všem jasné? Protože naši vrstevníci přečetli horu knih o druhé světové válce a tím ten názor přijali za vlastní. Ale tehdejším vysoce postaveným a perfektně informovaným politikům připadal nápad německého útoku na Rusko překvapivý a podivný. Proč? Prostě proto, že jim historikové 60 let nevnucovali, že Hitler jinou možnost neměl! Proto těm, kteří žili ve čtyřicátých letech dvacátého století, takové „řešení“ připadalo jako cesta Třetí říše do záhuby, zatímco my, po přečtení tun historického „sběru“, jsme toho soudu, že pro nacisty to byla jediná možnost.

¹ Druhá světová válka: Dva pohledy, str. 153.